

Рилско езеро.

Царската гривна

отъ Т. Харманжиевъ.

Въ единъ топълъ есененъ день по пжтя за единъ градъ вървѣлъ и свирѣлъ слѣпъ музикантъ. Той свирѣлъ така тжжно и хубаво, че листата по дърветата ставали златни. И сякашъ за да го наградятъ — капѣли предъ самитѣ му нозе, по рамената му, по косата му. Но той не ги виждалъ, а само ги чувалъ и не знаелъ, че тѣ сж златни, защото никога не билъ виждалъ златни листа.

Той билъ много изжаднѣлъ, но не знаелъ кжде да намѣри вода.

На единъ завой го срѣщналъ прегърбенъ старикъ.

— Кжде, синко?

— А кой си ти? попиталъ слѣпиятъ музикантъ.

— Пжтникъ.

— Има ли наблизу вода?

— Ей тукъ въ, гората, надолу, като вървишъ все по пжтеката.

— Ами защо не посвиришъ?

— Да ти посвирия.

И той изсвирилъ една толкова весела пѣсенъ, че старецътъ се разигралъ по пжтя. И дълго още следъ като отминалъ музиканта, усмихвалъ се по пжтя и отъ време на време подскачалъ като си припомнялъ веселата свирня.

А слѣпиятъ музикантъ тръгналъ по пжтеката и слѣзълъ въ дола. Като колѣничилъ да пие вода, напилалъ нѣщо съ ржцетѣ си на плочата на кладенеца. Това било гривната на царската дъщеря, която се разхождала съ баща си по тия мѣста. Когато се отбила да пие вода, забравила гривната на плочата на кладенеца.

Като се напилъ съ вода, слѣпиятъ музикантъ заобрѣщалъ гривната въ ржцетѣ си. Внезапно нѣщо блѣснало въ очитѣ му и той за мигъ прогледналъ и пакъ ослѣпѣлъ. Това било елмаза на гривната.